

Rode: I Tilslutning til det oplyste skal jeg gøre opmærksom paa, at Sagen vedrørende Nedsættelsen af Folkeregisterkommissionen var saa langt fremmet i mit Ministerium, at der var truffet Aftale med Raadmand Jessen om, at han skulde være Formand i Kommissionen, men i Modstrid med, hvad der er Sædvane mellem skiftende Regeringer, har den nuværende Regering ikke villet overholde den saaledes truffe Aftale, men har i Stedet for udnævnt en Embedsmand. Den har derfor Ansvaret for denne Kommissions Forhandling.

Indenrigsministeren (Kragh): Det undrer mig ikke, at det ærede Medlem Hr. Rode har benyttet denne Lejlighed til et Angreb paa Dispositioner, der er truffet af en Mand, som ikke er i Stand til at forsvare sig. Jeg kan ikke vide, hvilke Motiver den tidligere afdøde Indenrigsminister kan have haft til at vælge den Mand til Formand for Kommissionen, som han valgte, men jeg tvivler ikke paa, at de har været vægtige, og det maa da ogsaa være det ærede Medlem Hr. Rodes Efterfølgers Sag at handle paa sit Ansvar, som han finder, at der rettelig bør handles.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Rode har Ordet for en kort Bemærkning.

Rode: I konstitutionelle Lande plejer det at være saaledes, at Aftaler, truffe af den ene Regering, ikke uden Nødvendighed omstødes af den følgende. Jeg har fremdraget dette Forhold her ved denne Lejlighed, fordi der er et Tilfælde til, hvor en Aftale angaaende en Kommissions Nedsættelse var truffet. Der var truffet Aftale med en Mand om at overtage Formandsstillingen, men den følgende Regering, i dette Tilfælde Finansministeren, som var bekendt med den af den foregaaende Finansminister truffe Aftale, tilsidesatte den og udnævnte en anden Mand, en Embedsmand, til Formand for Kommissionen.

Formanden: Jeg skal her udsætte Mødet. Det genoptages Kl. 7.

Mødet udsat Kl. 4⁴⁵.

Mødet genoptoges Kl. 7.

Forhandlingen genoptoges.

Brorsen: Den første Serie af Taler ved denne Finanslovbehandling er nu til Ende. Mange Taler har haft Ordet, mange har holdt lange Taler, og for nogle Dage siden skulde man i Virkeligheden ikke have tænkt, at vi saa hurtigt var naaet igennem. Det var vi heller ikke, hvis vi ikke havde faaet den partielle Talerstrejke, hvis ikke Længselen efter at høre Ministrene efterhaanden var blevet saa stor hos Oppositionen, at en hel Del Talere strøg deres Navne af Talerlisten. Jeg vil haabe, at man fra Oppositionens Side maa have faaet den Trang, man følte til at høre Ministrene, tilfredsstillet. Man maa sikkert indrømme, at Ministrene har gjort sig Flid for at svare næsten paa enhver Henvendelse — og det var, mange —, der var rettet til dem.

Naar vi altsaa nu staar overfor den anden Serie Taler, som skal holdes ved denne Finanslovbehandling, finder jeg Anledning til at henstille, om der ikke kunde være Grund til nærmere at overveje, om vi ikke kunde faa en anden Forretningsorden med Hensyn til vore Taler ved Finanslovens første Behandling, som vi var bedre tjente med end den, vi har i Øjeblikket. Alene det, at vi nu er ca. 150 Folketingsmænd, kan sikkert gøre det berettiget, naar vi sammenligner det nuværende Antal med det, der var for en Del Aar tilbage, da vi kun var hundrede, at foretage Ændring i vor Forretningsorden, saaledes at der blev sat i alt Fald nogen Begrænsning af den Tid, der gaar, inden vi kommer igennem Finanslovens første Behandling. Det er en Sag, der har været drøftet i vort Parti, og jeg ved, at den har været rejst ogsaa i andre Partier. Jeg benytter derfor Lejligheden til at spørge det høje Folketing, om vi ikke i Forening — og det kan antagelig bedst ske gennem Udvalget for Forretningsordenen — skulde forsøge paa at faa en bedre Forretningsorden end den, vi har i dette Øjeblik. Det, man skulde tage Sigte paa, var altsaa at komme ind paa en Begrænsning, ikke at Talefriheden skulde knægtes, det kunde aldrig falde mig ind, jeg kan udmærket godt forstaa, at der er ærede Medlemmer, der føler Trang til at